

# РЕШЕНИЕ

№ 446

гр. София, 27.01.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,**  
в публично заседание на 19.01.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Владимир Николов**

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8145** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. Г. М., гражданин на Руската Федерация, роден на 12. 08. 1975 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 2, чрез адв. Г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на В. А. – завеждащ консулска служба в посолството на Република България в Руската Федерация - М..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. В съдебното заседание, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Сочи, че оспорения отказ е нищожен поради липса на компетентност. Претендира присъждане на разноските по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - З. в Посолството на Република България в Руската Федерация - М., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09. 06. 2022 г. жалбоподателят А. Г. М., гражданин на Руската Федерация, роден на 12. 08. 1975 г., е подал искане в Посолството на РБ в М. - Руската Федерация, за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 10. 08. 2022 г. М. е получил отказ за издаване на виза /стр. 36/, по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и е изписан текста на

законовата норма - не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Като допълнителна забележка е посочено, че не е изпълнено условието по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Търговското представителство е на едноличен търговец, а не на дружество.

С жалба от 24. 08. 2022 г. на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че е налице нарушение на основни права по Европейската конвенция за правата на човека, между които чл. 14 – забрана за дискриминация и чл. 17 – забрана за злоупотреба с право.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят А. Г. М., гражданин на Руската Федерация, е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, като представител на чуждестранно търговско дружество, регистрирано в Българска търговско-промишлена палата /Б./. Към заявлението са представени свидетелство за съдимост на чуждия гражданин, удостоверение от банка за налична сума от чужденеца, нотариални актове, удостоверение от Агенцията по вписванията, медицински застраховки, сертификат и решение на Б., както и договор за търговско представителство.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Съгласно Заповед № 95-00-254- / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят и връчват формулярите по образец и обосновка на отказ за издаване на виза.

По делото са представени Заповед № 47 / 31. 08. 2022 г. (стр. 47) и Заповед № 48 / 31. 08. 2022 г. (стр. 48), с които временно управляващият посолството на Република България в Руската федерация е определил В. А., съветник, завеждащ „КС“ като лице с право да взема самостоятелни решения по заявленията за издаване на виза, като му е наредено да съставя и подписва формулярите по образец и обосновка на отказ за издаване на виза.

В конкретния случай, отказа за издаване на виза е издаден от З. В. А., определен за консулско длъжностно лице на основание горепосочените заповеди, но съдът намира, че същият не е имал времева компетентност за това.

Оспореният отказ е нищожен, тъй като към момента на издаването му В. А. не е бил надлежно упълномощен и определен за длъжностно лице, което да издава такива откази.

С разпореждането за насрочване на делото са дадени изрични указания на ответника да представи доказателства за датата на издаване на оспорения акт и доказателства за компетентност на В. А. да издава такива откази към тази дата, доколкото представените заповеди за компетентност са от 31. 08. 2022 г.

С молба от 06. 12. 2022 г. (стр. 81) процесуалния представител на ответника сочи, че представените заповеди съдържат ретро активен елемент, като в тях изрично е посочено, че влизат в сила на 28. 07. 2022 г.

Действително в Заповед № 47 / 31. 08. 2022 г. и Заповед № 48 / 31. 08. 2022 г. е посочено, че същите влизат в сила от 28. 07. 2022 г., но същите не могат да породят сочения ретроактивен ефект.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за нормативните актове, обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба.

В случая обаче не се касае за нормативен акт, а за акт за делегиране на правомощия, което е недопустимо да има действия със задна дата, с оглед правната сигурност. Нормативният акт има отношение към неограничен кръг лица и за началото на неговото действие лицата се уведомяват чрез обнародването му в Държавен вестник, докато придаването на обратна сила на заповед за компетентност няма начин да бъде оповестена.

В този смисъл няма никакви гаранции, че органа издал акта ще знае, че някога в бъдеще ще бъде оправомощен да издава такива актове.

От друга страна, дори да се приеме, че е налице обратна сила на заповедите за упълномощаване, няма доказателства, че оспорения в настоящото производство отказ е издаден след датата, която е посочено, че влизат в сила – от 28. 07. 2022 г.

Видно от приложение № 7 към Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, с което е утвърден образец на стандартен формуляр на образец, на края е посочено, че се поставя дата и печат на посолството.

В конкретния случай няма положена нито дата, нито печат на посолството, като особено важна е липсата на дата на издаване, тъй като не може да се прецени дали оспорения отказ е издаден след 28. 07. 2022 г., от която дата В. А. е определен за длъжностно лице, което да издава такива откази.

С разпореждането за насрочване на делото са дадени изрични указания на ответника да представи доказателства и за датата на издаване на оспорения акт, но такива доказателства не са представени.

Всъщност единствената дата на отказа е тази поставена от жалбоподателя – 10. 08. 2022 г., но това не е дата на издаване на акта, а само датата на получаването, поради което при липсата на достоверна дата за издаване на този отказ, не може да се приеме, че издателят на акта е бил надлежно упълномощен към този момент.

В тази връзка следва да се отбележи, че към датата на получаването на отказа – 10. 08. 2022 г., все още не са били издадени Заповед № 47 и № 48, като това е станало едва на 31. 08. 2022 г.

В случая страната е получила отказ за издаване на виза на 10. 08. 2022 г., като към тази дата въобще не е съществувала, не е била налице в правния мир заповед с която да е упълномощен органа да издава такива откази, което е недопустимо с оглед правната сигурност.

По горните съображения обжалвания отказ е нищожен, поради което тази нищожност следва да се прогласи.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган, който да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, но няма доказателства, че такива са направени, доколкото е налице само пълномощно, без договор за правна защита, поради което разноски не се присъждат. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА по жалбата на А. Г. М., гражданин на Руската Федерация, роден на 12. 08. 1975 г. НИЩОЖНОСТТА на отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на В. А. – завеждащ консулска служба в посолството на Република България в Руската Федерация - М..

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице в посолството на Република България в Руската Федерация - М., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: